



Arrest

nr. 120 355 van 12 maart 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 13 december 2013 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 142 499 en nr. 142 505 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 142 505.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 142 499.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten, tot de muganda-etnie te behoren en uit Nabweru afkomstig te zijn, alwaar u met uw ouders en uw broers verbleef. Uw vader is een sheikh en leidt gebeden in een moskee. Sedert u 9, 10, 11 of 12 jaar was, wist u dat u gevoelens had voor meisjes. U wilde alleen met meisjes spelen en baden, maar u dacht dat dit normaal was, gezien u nog jong was. In 2006 -toen u 13 jaar was- ontmoette u op school (A.N.), die ouder was dan u. Op een voor u onbekende datum in 2006 startte u een lesbische relatie met (A.N.). In 2007, toen (A.N.) de school had verlaten, had u een relatie met een man, (T.S.), maar gezien u niets voelde voor hem beëindigde u uw relatie met hem na enkele maanden. U vervolgde uw relatie met (A.N.), die alleen woonde in Kawempe. In augustus 2012 ging u sociale wetenschappen studeren aan de universiteit van Makerere te Kampala. U verbleef in een hostel, alwaar (A.N.) u opzocht en er bleef overnachten. Op een voor u onbekende datum ging u naar de les, ging u ergens zitten, maar uw medestudenten verplaatsten zich. Toen u terugging naar uw hostel vond u al uw spullen verspreid buiten. Er lag eveneens een papier waarop stond vermeld dat u niet in dezelfde omgeving kon leven gezien u niet normaal was. Op het einde van het eerste semester, in 2012, stopte u met uw studies en ging u bij uw vriendin, (A.N.), in Kawempe, wonen. Op een nacht, na enkele maanden verblijf in Kawempe, drongen vier voor u onbekende, gemaskerde en gewapende mannen uw woning binnen. Ze zeiden u dat u hun religie beschaamde en uw vader een religieus leider was. Ze vroegen u of u niet wist dat het [waarmee ze doelden op uw lesbische geaardheid] niet toegelaten was. U en (A.N.) werden verkracht door hen. Na vermoedelijk een week verhuisde u met (A.N.) naar een andere woning in Makindye. Na een maand kregen jullie anonieme dreig telefoons. Jullie werden met de dood bedreigd indien jullie niet zouden stoppen waarmee jullie bezig waren. U kreeg een tweetal boodschappen per sms. Er werd mee gedreigd om uw geaardheid aan uw vader bekend te maken. Jullie waren van plan opnieuw te verhuizen. Op 14 februari 2013 ging u met (A.N.) uit naar een club, Mateus, in Kampala. Rond drie à vier uur 's nachts keerden jullie naar huis terug. Onderweg werden jullie door twee voor u onbekende mannen aangevallen. Ze sloegen jullie. U slaagde er in te ontsnappen. 's Anderendaags begaf u zich opnieuw naar uw woning in Makindye. Uw huisbaas, mevrouw (By.), zei u dat ze (A.N.) hadden gevonden en haar naar het ziekenhuis, Mulago, in Kampala hadden gebracht. U ging uw vriendin in het ziekenhuis opzoeken, maar ze was bewusteloos. U zei haar arts dat er een gewapende overval was gebeurd. U verbleef verder in het ziekenhuis bij haar. De volgende dag belde uw moeder u op en vroeg u of het waar was dat u een relatie had met een meisje. U bevestigde dit. Enige dagen later zei uw broer u dat uw vader u zocht om u te doden. Bijna op het einde van de tweede week zei (A.N.) u dat u niet naar huis diende terug te keren, maar bij een vriendin van haar, (B.), in Kasubi diende te verblijven. Op 26 februari 2013 overleed (A.N.). (B.) zei u dat u het land diende te verlaten en stelde u voor aan een vriend van haar, (F.), die u op zijn beurt voorstelde aan een man, (S.M.), die een paspoort voor u regelde. Op 25 mei 2013 reisde u per vliegtuig vanuit Entebbe, onder begeleiding van (S.M.), naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 27 mei 2013 asiel aan. U heeft nog telefonisch contact met uw broer, (K.H.).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een geboortecertificaat, afgeleverd op 31 juli 2013; een student's identity card, Kakungulu Memorial School, afgeleverd op 25 juli 2011; schoolresultaten van 2009 en 2011; een foto waarop u en uw vriendin, (A.N.), zouden zijn afgebeeld en een rapport van Amnesty International, Making love a crime – criminalization of same-sex conduct in Sub-Saharan Africa, april 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst, Oeganda, te kunnen terugkeren, omdat u vervolging vreest omwille van uw lesbische geaardheid, maar er dient te worden vastgesteld dat u de door u voorgehouden lesbische geaardheid -en relatie- absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken, en deze niet geloofwaardig werd bevonden.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw lesbische geaardheid en over uw beleving en ontdekking ervan volstrekt niet overtuigend. Gevraagd wanneer u precies begreep dat u lesbisch was, zei u dat dit in 2006 was toen u (A.N.) ontmoette (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd of u voordien al wist dat u lesbisch was, antwoordde u bevestigend, omdat u alleen met meisjes wilde spelen en baden, maar u dacht dat dit normaal was omdat u nog jong was (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd hoe oud u toen was,

zei u 9 of 10 of 11 of 12 jaar (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd wanneer u zich dan realiseerde dat u lesbisch was, gaf u het moment aan dat u (A.N.) ontmoette (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd hoe u dan tot dit besef kwam, beschreef u een ontmoeting met (A.N.) in de badkamer van de school -toen u 13 jaar was waarbij zij uw borsten aanraakte en u zich goed voelde (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd hoe u zich hierbij voelde toen u voor het eerste besepte dat u vrouwen verkoos boven mannen, zei u eerst dat u niets voelde, vervolgens dat u blij was en er een goed gevoel bij had en u er zich niet slecht over voelde (gehoorverslag, p. 11). Wanneer u werd gevraagd of het dan voor u niet moeilijk was om te aanvaarden dat u lesbisch was, ontkende u dit en zei u zelfs er niet aan te hebben gedacht om het al dan niet te aanvaarden en u er zich goed bij voelde (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd of u er met iemand over praatte, ontkende u dit (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd of u zich dan niet verward voelde, ontkende u dit eveneens (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd of u er zich dan onmiddellijk goed bij voelde, bevestigde u dit en zei u er bij dat u ook al "oud" was op dat moment (gehoorverslag, p. 11). Pas wanneer u gevraagd werd of u er zich dan meteen bij neerlegde of dat u toch nog de hoop koesterde om u aangetrokken te voelen tot mannen, gaf u toe er wel aan te hebben gedacht, maar u er zich goed bij voelde en die gedachte niet echt aandacht te hebben geschonken (gehoorverslag, p. 11). Uw verklaringen met betrekking tot (de ontdekking van) uw geaardheid komen aldus summier en allerm minst doorleefd over. Daargelaten de vraag of het aannemelijk is dat u er reeds op dertienjarige leeftijd dergelijke standvastige overtuiging met betrekking tot uw (ontluikende) geaardheid op zou nahouden, blijkt dat u nog tot 25 mei 2013 in Oeganda zou hebben gewoond en het land aldus op ongeveer twintigjarige leeftijd heeft verlaten, na gedurende ongeveer zes jaar een lesbische relatie te hebben gehad. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat uw beleving van uw geaardheid doorheen de jaren toch meer gekleurd, geschakeerd of doorleefd zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u de ontdekking van uw lesbische geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), de door uw raadvrouw toegevoegde informatie en uit uw eigen verklaringen (gehoorverslag, p. 12) blijkt dat de Oegandese maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. U stelde zelf dat uw religie en uw cultuur het niet aanvaarden en u -vóór u een relatie startte met (A.N.)- er uw vader over had horen praten in de moskee en hem had horen zeggen dat het "niet normaal" is (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of u het er dan niet moeilijk mee heeft gehad dat uw religie homoseksualiteit niet aanvaardt, ontkende u dit en zei u dat het over uw geluk ging (gehoorverslag, p. 12). U zei verder nog dat het u niet kan schelen wat de religie of uw cultuur zeggen en u er zich goed bij voelt (gehoorverslag, p. 12). Pas wanneer u werd gevraagd of u dan niet bang was van de reactie van andere mensen, bevestigde u dit (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of u dan niet met (A.N.) praatte over de risico's die dergelijke relatie zou inhouden alvorens zij u aanraakte [en u een lesbische relatie met haar startte], ontkende u dit en zei u dat jullie niet zoveel praatten en het "zomaar" gebeurde (gehoorverslag, p. 12). Van een dochter van een sheikh, die van jongs af aan had gehoord van haar vader dat homoseksualiteit "abnormaal" is (gehoorverslag, p. 12), zou er toch verwacht worden dat zij niet louter uiterst positieve gevoelens zou weergeven wanneer haar gevraagd wordt wat zij voelde op het moment dat zij voor het eerst besepte dat zij diepere gevoelens had voor een vrouw, maar dat zij ook spontaan melding zou maken van twijfels, angst en andere gevoelens die deze positieve gevoelens doorkruisten en desgevallend overstemden. Ook van iemand die zegt op het moment dat zij zich bewust werd van haar lesbische geaardheid nog praktiserend moslim te zijn geweest (gehoorverslag, p. 4), zou men toch verwachten dat zij melding zou maken van grotere gewetensbezwaren omwille van religieuze redenen, vermits islam homoseksualiteit uitdrukkelijk en ondubbelzinnig veroordeelt (zie informatie in het administratief dossier). Uw eerste lesbische ervaringen blijken echter voor u op ongedwongen wijze en zonder moeilijkheden te zijn verlopen. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw lesbische geaardheid beleefd lijkt te hebben en deze zelfs in het geheel niet als problematisch zou hebben ervaren, is niet aannemelijk in het licht van de homofobe context in Oeganda, waar men volgens uw verklaringen een levenslange gevangenisstraf kan krijgen of zelfs gedood kan worden omwille van zijn of haar seksuele geaardheid (gehoorverslag, p. 14). Dit volledig gebrek aan enig doorleefd karakter blijkt ook wanneer u gevraagd werd naar uw eerste lesbische, seksuele ervaringen. Gevraagd wanneer u een relatie aanging met (A.N.), zei u dat dit in 2006 was (gehoorverslag, p.10). U kon echter niet verduidelijken wanneer precies in 2006 u een relatie met (A.N.) aanging (gehoorverslag, p. 9), terwijl er toch zou verwacht worden dat dit toch een blijvende indruk bij u zou hebben nagelaten. U kon zich zelfs de maand niet meer herinneren (gehoorverslag, p. 9). U kon zich overigens evenmin herinneren wanneer u met (A.N.) ging samenwonen in Kawempe (gehoorverslag, p. 3), terwijl dit toch eveneens als een zeer belangrijke stap in uw leven kan worden beschouwd. U kon enkel zeggen dat u "enkele maanden" in 2012 in Kawempe verbleef, waarna u met (A.N.) naar Makindye verhuisde (op een voor u onbekende datum) (gehoorverslag, p. 3). U stelde bovendien initieel voor het Commissariaat-generaal één maand in de hostel in Kampala te hebben verbleven, waarna u bij (A.N.) in Kawempe ging wonen (gehoorverslag, p. 3), terwijl later tijdens hetzelfde gehoor voor het Commissariaat-generaal uit uw verklaringen blijkt dat u er tot het einde van

het eerste semester verbleef (gehoorverslag, pp. 4 en 9), hetgeen noodzakelijkerwijs meer dan één maand inhoudt. U stelde verder uw eerste seksuele ervaringen met (A.N.) in de gemeenschappelijke slaapzaal van de meisjes te hebben gehad. U zei dat jullie het bed met lakens bedekten [om niet betrapt te worden] (gehoorverslag, p. 10). Hieromtrent kan opgemerkt worden dat het erg riskant lijkt om in de gemeenschappelijke slaapzaal van een school een lesbische seksuele relatie te hebben. Dergelijke roekeloos gedrag botst opnieuw met de homofobe context in Oeganda waar u zich toen al van moet bewust zijn geweest, minstens door hetgeen uw vader in zijn functie van sheikh over homoseksualiteit zei in de moskee (gehoorverslag, p. 12).

Ten tweede, en in samenhang met voorgaande vaststellingen, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring een lesbische relatie te hebben gehad met (A.N.) van 2006 tot haar overlijden op 26 februari 2013. Zo kon u wel enige biografische gegevens weergeven van (A.N.) (zoals haar geboortedatum (gehoorverslag, p. 12) en de namen van haar broer en zus (gehoorverslag, p. 12)), maar bent u wel erg beknopt gebleven wanneer u vragen werden gesteld die betrekking hadden op elementen waarmee de intimiteit van jullie relatie kon beoordeeld worden. Gevraagd hoe (A.N.) bewust werd van haar geaardheid, zei u dat zij voordien een andere vriendin heeft gehad, maar dat zij u niet heeft verteld hoe zij tot deze relatie is gekomen, gezien zij er niet van hield om over haar privé-leven te praten (gehoorverslag, p. 13). Gevraagd of u de naam van deze ex-vriendin kent en hoelang deze relatie dan wel heeft geduurd, zei u dit niet te weten, gezien (A.N.) er niet van hield om er over te praten (gehoorverslag, p. 13). Gezien de lange duur van jullie relatie (van 2006 – 26 februari 2013), zou er toch verwacht worden, gezien het belang voor een persoon van de ontdekking van zijn seksuele geaardheid, des te meer wanneer deze wordt beschouwd als zijnde afwijkend en sterk wordt veroordeeld door de maatschappij, dat jullie dit onderwerp zouden hebben aangesneden. Het is niet geloofwaardig dat uw partner dit bijzonder belangrijk moment in haar leven, met name de ontdekking van haar lesbische geaardheid, niet zou hebben gedeeld met u. Gevraagd of de familie van (A.N.) zich nooit vragen stelde over het feit dat zij met u samenwoonde, zei u te vermoeden dat haar familie er niet van op de hoogte was (gehoorverslag, p. 13). Gevraagd of de familie van (A.N.) het dan niet zou vernomen hebben van iemand, zei u het niet te weten, maar dat haar vader het misschien wel wist (gehoorverslag, p. 13). Gevraagd waarom u dat denkt, zei u dat u vermoedde dat dat de reden was waarom (A.N.) onenigheid had met haar familie (gehoorverslag, p. 13). Het is merkwaardig dat u hierover niet meer uitsluitsel kan geven, gezien u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde veel met (A.N.) te hebben gepraat over jullie gevoelens en over hoe de mensen dachten over jullie en over hoe negatief ze over jullie praatten (gehoorverslag, p. 13). Er zou dan toch verwacht worden dat ook de houding van de familie van (A.N.) ten aanzien van jullie relatie aan bod zou zijn gekomen. Verder kon u, buiten (B.) (van wie u overigens de volledige naam niet kent, alhoewel u bij haar van februari 2013 tot mei 2013 zou hebben verbleven), geen enkele andere naam van een vriend of vriendin van (A.N.) verstrekken (gehoorverslag, pp. 9 en 10). Uw verklaring hiervoor, met name dat (A.N.) bang was dat u met één van haar vrienden iets zou beginnen, is niet alleen weinig overtuigend, maar sluit bovendien niet uit dat u niet op de hoogte zou zijn van hun namen. U kende evenmin, buiten een zekere Tom (maar u bent ook niet zeker van zijn naam), enige naam van een collega van (A.N.) (gehoorverslag, p. 9). Ook de volledige naam van haar vader en de naam van haar moeder waren u onbekend (gehoorverslag, p. 12). Verder, en niet in het minst, is het erg bevreemdend dat u niet kan zeggen of en waar (A.N.) na haar overlijden werd begraven (gehoorverslag, p. 5). U stelde dat u vertrok na haar overlijden op 26 februari 2013, maar uit uw verklaringen blijkt toch dat u nog tot 25 mei 2013 in uw land van herkomst verbleef (gehoorverslag, p. 5), zodat het niet aannemelijk is dat u niet kan preciseren of (A.N.) al dan niet begraven werd. Uw verklaring dat u altijd binnen bleef bij (B.) (gehoorverslag, p. 8), doet hier geen afbreuk aan, gezien er andere manieren zijn om te weten te komen of (A.N.), met wie u gedurende minstens zes jaar een relatie heeft gehad, al dan niet werd begraven. U legde overigens geen overlijdenscertificaat voor op naam van (A.N.), hetgeen op zich al een negatieve indicatie vormt voor uw algehele geloofwaardigheid, te meer daar (A.N.) in een ziekenhuis overleed, zodat er toch aangenomen kan worden dat u makkelijk een overlijdensattest zou kunnen bekomen.

Ten derde kan nog worden opgemerkt dat u blijkt geeft van weinig bekendheid met de homoseksuele/lesbische scene in Oeganda. Zo verklaarde u, met uitzondering van LGBT, geen enkele vereniging of organisatie bij naam te kennen die opkomt voor de rechten van lesbiennes en homoseksuelen in Oeganda (gehoorverslag, p. 13) en beweerde u, buiten Kasha (van wie u de volledige naam niet kende), Pepe Onziema en Frank Mogisha, geen enkele persoon bij naam te kennen die in Oeganda openlijk toegeeft homoseksueel of lesbisch te zijn of waarvan bekend is dat ze opkomen voor de rechten van homoseksuelen en lesbiennes (gehoorverslag, p. 13). Gevraagd wat SMUG betekent, stelde u (correct) dat het om Sexual Minorities (in) Uganda gaat, maar kan u hierover niet meer vertellen dan dat het een groep actisten zijn die homoseksuelen en lesbiennes helpt, waarvan u vermoedt dat Frank Mogisha de leider is (gehoorverslag, p. 15). FARUG is u dan weer onbekend (gehoorverslag, p. 15), terwijl u nochtans Kasha (Jacqueline) vernoemde die de executive director is van

deze bekende mensenrechtenorganisatie die de discriminatie van LGBTI bestrijdt (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U noemde verder enkel Kato (van wie u de volledige naam niet kende) als iemand van wie u weet dat hij in Oeganda mishandeld/gedood werd omwille van zijn geaardheid (gehoorverslag, p. 14). U kon nagenoeg niets zeggen over de bekende Rolling Stone-case (uit een nochtans recent verleden) (gehoorverslag, p. 15), waarbij de namen en de foto's van 100 mensen werden gepubliceerd in de krant Rolling Stone, waarvan vermoed werd dat ze gay waren (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde lesbische geaardheid en relatie met (A.N.), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u aanhaalde als gevolg van uw voorgehouden geaardheid. De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met uw vermeende geaardheid en beleving. In dit verband kan overigens opmerkt worden dat het zeer merkwaardig is dat u nooit melding maakte in de door u ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal, waar u nochtans op 18 juni 2013 een correctie aanbracht met betrekking tot een datum (zie fax dd. 18 juni 2013), van de religieuze hoedanigheid van uw vader (gehoorverslag, pp. 4 en 12). Nochtans blijkt dit een belangrijk aspect te zijn in uw relaas, gezien u er meermaals mee bedreigd werd dat aan uw vader, die een religieus leider is, uw lesbische geaardheid zou onthuld worden (gehoorverslag, pp. 6 en 7) en uw vader in de moskee zei dat homoseksualiteit niet normaal was (gehoorverslag, p. 12). U kon evenmin preciseren wanneer het incident aan de universiteit in 2012 plaatsvond (gehoorverslag, p. 12). U stelde nog twee bedreigingen te hebben gekregen via de telefoon, maar u kon niet zeggen hoeveel tijd er zat tussen deze twee berichten (gehoorverslag, p. 7). U gaf aan dat ook (A.N.) dreig telefoons en -boodschappen kreeg, maar u kon niet zeggen hoeveel (tenzij "meer dan één") (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd of jullie er na deze dreig telefoons en -boodschappen niet aan dachten om van telefoonnummer te veranderen, zei u merkwaardig genoeg van niet, maar stelde u dat jullie overwogen om opnieuw te verhuizen (gehoorverslag, p. 7). Dergelijke verklaringen getuigen van een gebrek aan doorleefdheid.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het geboortecertificaat, afgeleverd op 31 juli 2013, dat u voorlegt bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee kan bewezen worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit vormt bijgevolg geen bewijs van uw identiteit, hoogstens een aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Hetzelfde kan gezegd worden over de door u voorgelegde student's identity card, van de Kakungulu Memorial School, afgeleverd op 25 juli 2011 en de schoolresultaten van 2009 en 2011. Hoogstens vormen deze documenten een aanwijzing van de studies die u op een bepaald moment zou hebben aangevat, hetgeen niet ter discussie staat in het kader van voorliggende beslissing. Aan de door u voorgelegde foto waarop u en uw vriendin, (A.N.), zouden zijn afgebeeld, kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het door uw raadvrouw, meester Mieke Van den Broeck, voorgelegde rapport van Amnesty International, Making love a crime – criminalization of same-sex conduct in Sub-Saharan Africa, april 2013, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon.

U bent niet in het bezit van enig ander document ter staving van uw identiteit en reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam of nationaliteit u zou hebben gereisd (gehoorverslag, p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Volgens verzoekster toont verweerder zich van zijn hetero-normatieve kant. De beslissing is volgens haar genomen door iemand die zich niet kan inleven in de gevoelens van homoseksualiteit. Verzoekster verwijst naar het idee dat het ontdekken van een seksuele voorkeur op één moment moet gebeuren en niet een diffuus en tegenstrijdig proces is. Een richtlijn van UNHCR over seksuele geaardheid stelt dat het besef van de seksuele geaardheid geschiedt tussen het midden van de kindertijd en de vroege jongvolwassenheid, terwijl het bewustzijn van de homoseksuele geaardheid op een later tijdstip kan plaatsvinden.

Waar verweerder stelt dat haar ervaringen summier zijn en allerminst doorleefd overkomen, voert verzoekster aan dat zij op alle vragen kort en "to the point" heeft geantwoord. Er is geen enkel element in het administratief dossier dat aantoonde dat iemand met enige psychologische vaardigheden het dossier heeft bekeken of met verzoekster heeft gepraat. Er is evenmin een stuk of rapport dat bevestigt dat verweerders stereotyperingen correct zouden moeten zijn of dat men een lesbische geaardheid als een zeer problematische zaak moet zien. Verzoekster merkt op dat het in de slaapzaal van haar school normaal was dat meisjes bij elkaar in bed lagen en dat het mogelijk is om zonder veel geluid of bewegingen lesbische seks te hebben.

Onder verwijzing naar een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen stelt verzoekster dat zij heel wat informatie heeft gegeven over haar relatie met (A.N.). Zij heeft ook een foto neergelegd waar zij op staat, doch hierover werden geen verdere vragen gesteld. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat er een grote onevenwichtigheid in verzoeksters relatie met (A.N.) was. (A.N.) was heel wat ouder, werkte en onderhield verzoekster financieel. Zij wilde niet dat (A.N.) met andere lesbische vrouwen optrok en vermeed dit dan ook. Zij bepaalde waarover gepraat kon worden en vorige relaties waren daar niet bij. Verzoekster zat in een onderdanige positie. Wanneer (A.N.) gestorven is, was verzoekster totaal in shock. Het is dan ook normaal dat zij geen weet heeft van (A.N.)'s begrafenis en daar zij geen familie is van (A.N.), kan zij geen overlijdensakte bekomen. Met betrekking tot de LGBT-scene in Oeganda, wijst verzoekster erop dat zij nooit bij het homo-activisme betrokken was en dat rekening moet gehouden worden met haar zeer jonge leeftijd. Uit haar gehoor en karakter blijkt dat zij iemand is die problemen negeert. Het zou dan ook atypisch geweest zijn indien zij zich wel met activisme had beziggehouden.

Verzoekster ervaart de hoedanigheid van haar vader niet als een belangrijk element in haar asielrelaas. Zij heeft nooit een confrontatie met hem gehad en heeft al lange tijd geen contact meer met hem. Objectief gezien is hij door verzoekster te vrezen, maar wat zij meemaakte in Oeganda deed haar abstracte vrees in belang afnemen.

Verzoekster is verschillende keren verhuisd en kan bepaalde data niet weergeven, andere kan zij wel weergeven, met name de belangrijkste. Het gaat om details, die de geloofwaardigheid niet kunnen ondermijnen. Onder verwijzing naar een internetartikel stelt verzoekster dat de werkwijze die zij en (A.N.) hadden om te verhuizen wanneer de burens de aard van hun relatie te weten kwamen, door vele homokoppels gebruikt werd en dus geen ondoorleefde werkwijze is.

Verzoekster werd het slachtoffer van ernstige mishandeling, waaronder een correctieve verkrachting. Onder verwijzing naar een internetartikel stelt verzoekster dat dergelijke verkrachting om lesbische vrouwen te leren hetero te worden, in Oeganda gedocumenteerd is. Over deze verkrachting werden echter geen vragen gesteld.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en van de Raad, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing louter gesteund is op geloofwaardigheid, terwijl verweerder de verplichting heeft om rekening te houden met de objectieve en werkelijke elementen van verzoeksters asielrelaas en na te gaan of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verweerder kan niet zeggen dat hij met zekerheid weet dat verzoekster niet lesbisch is. Verzoekster behoort tot een welbepaalde sociale groep die in Oeganda niet wordt geduld. Volgens verzoekster schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door geen enkel onderzoek te voeren naar de vrees die verzoekster gedurende het gehoor heeft geuit maar zich ertoe te beperken vast te stellen dat het relaas niet geloofwaardig zou zijn. Verzoekster is daarentegen zeer feitelijk. Zij geeft, als zij kan, zeer precieze antwoorden en zal zich niet laten gaan in lange beschouwingen of in uitgebreide uitleg over haar gevoelens. Verzoekster dient het voordeel van de twijfel te krijgen. Zij vertelde de waarheid en heeft alles gedaan om haar relaas te staven.

Verweerder motiveerde volgens verzoekster niet waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Verzoekster loopt bij terugkeer naar Oeganda wel degelijk risico op een onmenselijke behandeling en niet alleen omwille van haar homoseksualiteit.

Verzoekster verwijst nog naar de zaak van een andere Oegandese lesbische vrouw, die begin 2013 werd uitgewezen naar Oeganda, aan de autoriteiten werd overgedragen en gestorven is na mishandeling. Sedert het begin van verzoeksters asielaanvraag is het homofob klimaat in Oeganda bovendien nog erger geworden. De *Anti Homosexuality Bill*, die na internationaal protest niet langer besproken werd in het parlement, ligt nu opnieuw op tafel. Verzoekster verwijst naar een internetartikel.

3.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Oegandese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoekster stelt dat verweerder zich van zijn hetero-normatieve kant toont en dat de bestreden beslissing genomen is door iemand die zich niet kan inleven in de gevoelens van homoseksualiteit, dient opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing niet enige vooringenomenheid

of enig gebrek aan objectiviteit kan worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekster bedient zich van het begrip “hetero-normatieve kant” zonder dienaangaande enige omschrijving te geven. Het hanteren van dergelijk begrip impliceert tevens het begrip “homo(seksueel)-normatieve kant” waaromtrent evenmin enige informatie voorhanden is.

Waar verzoekster stelt dat er over bepaalde zaken geen verdere vragen werden gesteld en dat zij steeds feitelijk en “to the point” op alle vragen heeft geantwoord en zich niet laat gaan in lange beschouwingen of uitgebreide uitleg over haar gevoelens, dient opgemerkt dat op een asielzoeker de plicht rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie; het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekster is dan ook zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te “sturen”.

Gelet op de onafhankelijkheid van de ambtenaren van het CGVS en op de op verzoekster rustende medewerkingsplicht, ziet de Raad niet in waarom het dossier aan een psychologisch expert zou moeten zijn voorgelegd of waarom verzoekster met iemand met (niet nader omschreven) psychologische vaardigheden zou moeten gepraat hebben. Verzoekster brengt bovendien geen medisch attest bij waaruit blijkt dat zij dermate psychologische problemen heeft dat zij niet in staat is om op normale wijze aan het gehoor deel te nemen. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat het gehoor op een normale wijze is geschiedt en dat noch verzoekster, noch haar raadvrouw enige opmerkingen over psychologische problemen hebben gemaakt.

Verder stelt verzoekster dat zij haar eerste echte verliefdheid beleefde en dit ervoer als een positieve ervaring. Zij wijst echter zelf op het toenemend homofobe klimaat in Oeganda. Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS op de vraag of het voor haar niet moeilijk was om te aanvaarden dat zij lesbisch was, antwoordde: *“Neen. Ik dacht er zelfs niet aan om het te aanvaarden of niet. Ik voelde me er goed bij, dat is het.”* (gehoorverslag CGVS, p. 11) en in onderhavig verzoekschrift opnieuw stelt dat haar eerste echte verliefdheid voor een vrouw voor haar een positieve ervaring is. Hoger werd reeds gesteld dat de ontdekking en beleving van iemands geaardheid een persoonlijk en intiem proces is, doch het kan niet los gezien worden van de homofobe context waarin deze geaardheid ontdekt en beleefd wordt. In dit kader stelt de bestreden beslissing dan ook terecht het volgende: *“U stelde zelf dat uw religie en uw cultuur het niet aanvaarden en u -vóór u een relatie startte met (A.N.)- er uw vader over had horen praten in de moskee en hem had horen zeggen dat het “niet normaal” is (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of u het er dan niet moeilijk mee heeft gehad dat uw religie homoseksualiteit niet aanvaardt, ontkende u dit en zei u dat het over uw geluk ging (gehoorverslag, p. 12). U zei verder nog dat het u niet kan schelen wat de religie of uw cultuur zeggen en u er zich goed bij voelt (gehoorverslag, p. 12). Pas wanneer u werd gevraagd of u dan niet bang was van de reactie van andere mensen, bevestigde u dit (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of u dan niet met (A.N.) praatte over de risico's die dergelijke relatie zou inhouden alvorens zij u aanraakte [en u een lesbische relatie met haar startte], ontkende u dit en zei u dat jullie niet zoveel praatte en het “zomaar” gebeurde (gehoorverslag, p. 12). Van een dochter van een sheikh, die van jongs af aan had gehoord van haar vader dat homoseksualiteit “abnormaal” is (gehoorverslag, p. 12), zou er toch verwacht worden dat zij niet louter uiterst positieve gevoelens zou weergeven wanneer haar gevraagd wordt wat zij voelde op het moment dat zij voor het eerst beseftte dat zij diepere gevoelens had voor een vrouw, maar dat zij ook spontaan melding zou maken van twijfels, angst en andere gevoelens die deze positieve gevoelens doorkruisten en desgevallend overstemden. Ook van iemand die zegt op het moment dat zij zich bewust werd van haar lesbische geaardheid nog praktiserend moslim te zijn geweest (gehoorverslag, p. 4), zou men toch verwachten dat zij melding zou maken van grotere gewetensbezwaren omwille van religieuze redenen, vermits islam homoseksualiteit uitdrukkelijk en ondubbelzinnig veroordeelt (zie informatie in het administratief dossier). Uw eerste lesbische ervaringen blijken echter voor u op ongedwongen wijze en zonder moeilijkheden te zijn verlopen. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw lesbische geaardheid beleefd lijkt te hebben en deze zelfs in het geheel niet als problematisch zou hebben ervaren, is niet aannemelijk in het licht van de homofobe context in Oeganda, waar men volgens uw verklaringen een levenslange gevangenisstraf kan krijgen of zelfs gedood kan worden omwille van zijn of haar seksuele geaardheid (gehoorverslag, p. 14).”* en *“U stelde verder uw eerste seksuele ervaringen met (A.N.) in de gemeenschappelijke slaapzaal van de meisjes te hebben gehad. U zei dat jullie het bed met lakens bedekten [om niet betrapt te*

worden] (gehoorverslag, p. 10). Hieromtrent kan opgemerkt worden dat het erg riskant lijkt om in de gemeenschappelijke slaapzaal van een school een lesbische seksuele relatie te hebben. Dergelijke roekeloos gedrag botst opnieuw met de homofobe context in Oeganda waar u zich toen al van moet bewust zijn geweest, minstens door hetgeen uw vader in zijn functie van sheikh over homoseksualiteit zei in de moskee (gehoorverslag, p. 12)."

Waar verzoekster stelt dat er een grote onevenwichtigheid in haar relatie met (A.N.) was en dat zij zich in een onderdanige positie bevond, dient opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de redelijke verwachting dat verzoekster in staat is doorleefde verklaringen over haar relatie met (A.N.) en hun onderlinge leefwereld af te leggen. Bovendien beschrijft verzoekster (A.N.) als haar zuster, als een heel begripvol en goed persoon (gehoorverslag CGVS, p. 14), waaruit toch moeilijk een onevenwichtige relatie, waarbij verzoekster zich in een onderdanige positie bevond, kan worden afgeleid. Bijgevolg zijn volgende verklaringen van verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS niet aannemelijk: *"En waarover praatten jullie dan als koppel? We praten veel. Ze had veel geld gespaard om ons eigen huis te kopen. Ik zou werk kunnen zoeken. En waarover praatten jullie nog als koppel? Over onze gevoelens. Over wat mensen dachten over ons. Over hoe negatief ze praatten over ons. Nog? Dat is het."* (gehoorverslag CGVS, p. 13). Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de gevoelens die zij bespraken, temeer daar verzoekster (A.N.) beschrijft als haar zuster, als een heel begripvol en goed persoon, zij een relatie hadden van 2006 tot 26 februari 2013 en zij volgens verzoekster veel met elkaar praatten (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 13). Gelet op de duur van hun beweerde relatie is het evenmin aannemelijk dat verzoekster slechts een beperkte kennis heeft van de vrienden en collega's van (A.N.) (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Gelet op de homofobe context van de Oegandese samenleving is het voorts evenmin aannemelijk dat verzoekster niet zeker weet of (A.N.)'s familie op de hoogte was van het samenwonen van hun dochter met verzoekster en haar hier nooit over sprak.

Waar verzoekster stelt dat zij wel een abstracte vrees heeft voor haar vader, doch dat dit voor haar geen belangrijk element van haar asielrelaas uitmaakt, dient opgemerkt dat het feit dat verzoeksters vader een sheikh zou zijn en zij hem reeds op jonge leeftijd hoorde preken in de moskee tegen homoseksualiteit terwijl verzoekster tot 2012 praktiserend moslim zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 12), niet te rijmen valt met de wijze waarop verzoekster de ontdekking en beleving van haar homoseksuele geaardheid in het homofobe Oeganda doorheen haar gehoor beschrijft en dus verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster stelt dat zij nooit bij "homo-activisme" in Oeganda betrokken is geweest, dient opgemerkt dat dit haar nergens in de bestreden beslissing verweten wordt. De bestreden beslissing stelt echter wel terecht het volgende: *"Ten derde kan nog worden opgemerkt dat u blijkt geeft van weinig bekendheid met de homoseksuele/lesbische scene in Oeganda. Zo verklaarde u, met uitzondering van LGBT, geen enkele vereniging of organisatie bij naam te kennen die opkomt voor de rechten van lesbiennes en homoseksuelen in Oeganda (gehoorverslag, p. 13) en beweerde u, buiten Kasha (van wie u de volledige naam niet kende), Pepe Onziema en Frank Mogisha, geen enkele persoon bij naam te kennen die in Oeganda openlijk toegeeft homoseksueel of lesbisch te zijn of waarvan bekend is dat ze opkomen voor de rechten van homoseksuelen en lesbiennes (gehoorverslag, p. 13). Gevraagd wat SMUG betekent, stelde u (correct) dat het om Sexual Minorities (in) Uganda gaat, maar kan u hierover niet meer vertellen dan dat het een groep actisten zijn die homoseksuelen en lesbiennes helpt, waarvan u vermoedt dat Frank Mogisha de leider is (gehoorverslag, p. 15). FARUG is u dan weer onbekend (gehoorverslag, p. 15), terwijl u nochtans Kasha (Jacqueline) vernoemde die de executive director is van deze bekende mensenrechtenorganisatie die de discriminatie van LGBTI bestrijdt (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U noemde verder enkel Kato (van wie u de volledige naam niet kende) als iemand van wie u weet dat hij in Oeganda mishandeld/gedood werd omwille van zijn geaardheid (gehoorverslag, p. 14). U kon nagenoeg niets zeggen over de bekende Rolling Stone-case (uit een nochtans recent verleden) (gehoorverslag, p. 15), waarbij de namen en de foto's van 100 mensen werden gepubliceerd in de krant Rolling Stone, waarvan vermoed werd dat ze gay waren (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier)."* Er wordt dan ook niet verwacht dat verzoekster actief deelnam aan activiteiten ten voordele van de rechten van homoseksuelen in Oeganda, doch wanneer er gepeild wordt naar verzoeksters kennis van de Oegandese LGBT-scene, blijkt deze dermate beperkt te zijn dat verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweerde lesbische geaardheid. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering dat zij en (A.N.)

omwille van de ontdekking van deze geaardheid door de burens verhuisden, alsook aan de beweerde verkrachting en andere gevolgen. Tevens is verzoeksters verwijzing naar het geval van een andere Oegandese lesbische vrouw en het behoren tot een welbepaalde sociale groep die in Oeganda niet getolereerd wordt in onderhavig verzoekschrift niet dienstig, aangezien zij niet aannemelijk kan maken zelf lesbisch te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de door haar neergelegde documenten: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het geboortecertificaat, afgeleverd op 31 juli 2013, dat u voorlegt bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee kan bewezen worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit vormt bijgevolg geen bewijs van uw identiteit, hoogstens een aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Hetzelfde kan gezegd worden over de door u voorgelegde student's identity card, van de Kakungulu Memorial School, afgeleverd op 25 juli 2011 en de schoolresultaten van 2009 en 2011. Hoogstens vormen deze documenten een aanwijzing van de studies die u op een bepaald moment zou hebben aangevat, hetgeen niet ter discussie staat in het kader van voorliggende beslissing. [...] Het door uw raadvrouw, meester Mieke Van den Broeck, voorgelegde rapport van Amnesty International, Making love a crime – criminalization of same-seks conduct in Sub-Saharan Africa, april 2013, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonst.”* Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De bestreden beslissing stelt tevens terecht vast dat verzoekster niet in het bezit is van enig ander document ter staving van haar identiteit en evenmin een begin van bewijs bijbrengt aangaande haar reisweg per vliegtuig naar België. Dit vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster geen overlijdensakte van (A.N.) bijbrengt, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 (oud artikel 57/7bis) van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS